

A szombati Kalapács-koncerttel lezárult a [Thunder Rock Club](#) több mint három éves története: az üzemeltető Boér Zoltán kénytelen volt bezárni a klubot, mert az elmúlt félévben már annyira kevesen jártak a koncertekre, hogy muszáj volt megszüntetnie a tevékenységet.

A klub 2009 tavaszán nyitotta meg kapuit a rockzenekedvelők előtt, és nemcsak: a három év alatt ugyanis nem csak kimondottan a kemény rock rajongói kaphattak hétről hétre minimum egy koncertet (volt olyan hétvége is, hogy összesen hat zenekar lépett fel a klubban!), hanem az alternatívabb, esetleg a ska- és a folkrock muzsika kedvelői is megnézhettek-hallgathattak főleg magyarországi produkciókat. Az első két évben a klubba belépő ellenében lehetett koncertekre járni (ami tőlünk picit nyugatabbra teljesen természetes, hiszen mint köztudott, a magyarországi zenekarok nem ingyen lépnek fel, sőt útiköltségük is van), később

belépőt sem kellett fizetni,

az utolsó periódusban pedig csak bizonyos idő után (este 9 vagy 10 óra után) kellett befizetni. Az italárak nem voltak magasabbak, mint máshol, a diákzseb is elbírta, s a klub nemcsak koncerteket kínált, hanem más kikapcsolódási lehetőségeket (rockbulik, filmvetítés, darts, asztalitenisz, zeneaudíciók, stb.) is, de az is előfordult, hogy a metal műfajában annak számító világsztárt léptetett fel [Tim Ripper Owens](#) személyében.

Ám Székelyudvarhelyen bármennyire is vallják egyesek rockzenekedvelőnek magukat, nagyon sok hétvégén a klub kongott az ürességtől – habár emlékezetes, teltházas koncertek is voltak, a produkciók többségén alig gyűlt össze az ötven-hatvan ember, s emiatt a klub kezdett veszteségesen működni.

És itt álljunk meg egy szóra. Nem célunk ítélni, csak a téma kapcsán gondolatokat felvetni.

A város szórakozóhelyein, kocsmáiban „otthon levő” fiatalok lépten-nyomon abba a kijelentésbe ütköznek-ütköztek, hogy

„Udvarhelyen nincs semmi, nincs hova menni”.

Holott nemcsak a Thunder Rock Club, hanem a többi, ún. kultúrkocsmá is rendszeresen kínál koncerteket, rendezvényeket, legtöbbször ingyen vagy jelképes összegért. Sok székelyudvarhelyi fiatal (és nemcsak) azonban nem megy el ezekre, vagy ha el is megy, egyáltalán nem érdekli. Számtalan esetben történt meg, hogy vagy a G.-ben, vagy a Kalaposban teljes érdektelenség és értetlenség fogadott egy zenekart vagy dj-t – történt olyan is, hogy xy rászólt az éppen „szolgálatos” Dj-re, hogy halkítsa le már picit a zenéjét, mert nem tud beszélgetni.

Az egyik kutya itt van elásva vagy elesve: kis közösségünkben vannak olyan emberek, akik egyszerűen képtelenek elviselni azt, hogy az adott pénteki vagy szombati napon a baráti társaság nem éppen rájuk figyel, hanem egy, a kocsmában vagy klubban zajló produkcióra. Lehetne mesélni [a szétdumált, szétröhörészett koncertekről](#), amikor az ilyen típusok elemükben vannak – rájuk tényleg nem lehetett számítani a Thunderben sem: ott ugyanis hangosan mentek a koncertek, valóban nehezen lehetett beszélgetni a koncertek alatt.

